

Full diocesà

17 de juliol del 2022

p5 —Els professors de religió clausuren el curs

p6 i p7 —Recomanacions de llibres per a l'estiu

Augmenten un 21% les atencions Càritas a Catalunya

Al Seminari Vic va tenir lloc la presentació de la Memòria 2021 de les Càritas diocesanes amb seu a Catalunya. En l'acte hi van intervenir Romà Casanova, bisbe de Vic i president de Càritas Diocesana de Vic; Caye Gómez, representant del Grup de Treball d'Anàlisi Social de Càritas Catalunya; Anna Roig, representant de la Comissió de Comunicació de Càritas Catalunya, i Francesc Roig, president de Càritas Catalunya.

El bisbe va recordar que des de l'any 2008 fins a l'actualitat vivim una situació de crisi permanent. Primer va ser la crisi econòmica; posteriorment, la crisi dels refugiats sirians; més endavant, la pandèmia del Covid-19, i, darrerament, la crisi humanitària provocada per la guerra d'Ucraïna. Per al prelat, «totes aquestes situacions ens interpel·len per a un canvi urgent: una conversió econòmica, social, cultural i també personal». Caye Gómez va explicar que en el 2021, 98.797 llars on viuen 241.864 persones es van beneficiar de l'acció social de

les deu Càritas diocesanes catalanes, cosa que suposa un augment del 12% des dels nivells d'abans de la pandèmia (2019). Continuen essent majoritàries les famílies amb infants i adolescents i les formes d'habitatge que no es consideren dignes i que afecten un nombre elevat de les llars ateses (43%).

Anna Roig va posar en relleu que l'impacte de la pandèmia fou major a les llars sense ingressos i que moltes famílies s'han hagut d'enfrontar a situacions que han empitjorat la seva situació de precarietat.

Francesc Roig va recordar que, tot i l'impressionant treball en xarxa efectuat les entitats del Tercer Sector social de Catalunya i les administracions públiques, passen els anys «presentem una vegada i una altra les nostres propostes, però, no s'avança al ritme que requereixen les persones que viuen cada dia en la pobresa».

«La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa»

Diumenge XVI durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié correu a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.» Ells li respongueren: «Molt bé. Fes tal com has dit.»

Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després correu cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

(18,1-10a)

Salm responsorial

Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?

[14]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo sóc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer

distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

(1,24-28)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atrafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meua germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

(10,38-42)

«Continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església»

Marta i Maria

Carles Riera i Fonts, pvre.

Vet aquí el viu contrast entre el món visible i el món interior: Marta és paraula, Maria és silenci; Marta és acció, Maria és contemplació. Tot gest exterior, compromès, sol ser fruit d'una fecunda interioritat. Cap arbre no es fa ufanós sense unes arrels ben fondes.

Déu —que és diàleg— entaula conversa, mitjançant Jesús, amb Maria, i vol que Marta s'adoni que és ell qui ha vingut a obsequiar-les amb la seva amistat, no pas a l'inrevés.

Permetre que Déu entri en les nostres vides vol dir, primer de tot, escoltar-lo serenament; acabat, sí, testimoniar-lo de paraula i d'obra. Un cop hem acollit Déu, deixem que ell faci la seva voluntat reconduint la nostra llibertat. Contra les aigües remogudes del tràfec quotidià —d'un mar superficial— cal cercar les més calmoses del fons.

Ni fer sense escoltar (Marta), ni escoltar sense fer (Maria). L'una, asseguda als peus del Senyor, se'n fa deixeble; l'altra, afanyosa per obsequiar-lo, el vol servir. Més que un retret al servei, la crítica de Jesús a Marta és pel seu neguit, pel seu atabalament.

Quan Jesús diu que «la part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa», cal adonar-se que es refereix a «una part», integrant de «un tot». Escoltar la paraula de Déu ha de complementar-se amb posar-la en pràctica.

La lliçó: viure esclaus d'una constant i frenètica activitat no ens permet degustar la vida.

La imatge

Una cosa és necessària, l'altra no tant. L'acolliment de Marta no és menyspreable: beu per la set que tinguis, posa't còmode, et quedas a dinar, oi?; però val més l'acolliment de Maria, que escolta i cerca la sintonia amb el missatge de Jesús. Com en un dinar, en què és més important allò que els comensals posen en comú i el goig de compartir una estona que no pas el mateix àpat (i el mòbil).

Jesús a casa de Maria i Marta (s. XVII).
Georg Friedrich Stettner

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

18 dilluns

—Sant Frederic, bisbe i mr.
—Santa Marina, vg. i mr.
Mi 6,1-4.6-8/Salm 49/Mt 12,38-42

19 dimarts

—Sant Arseni, diaca
Mi 7,14-15.18-20/Salm 84/Mt 12,46-50

20 dimecres

—Santa Margarida, vg. i mr.
—Sant Elies, profeta
Jr 1,1.4-10/Salm 70/Mt 13,1-9

21 dijous

—Sant Daniel, profeta
Jr 2,1-3.7-8.12-13/Salm 35/Mt 13,10-17

22 divendres

—Santa Maria Magdalena, penitent
Ct 3,1-4 o bé 2C 5,14-17/Salm 62/
Jo 20,1-2.11-18

23 dissabte

—Sant Bernat d'Alcira
—Santa Brígida de Suècia
Ga 2,19-20/Salm 33/Jo 15,1-8

24 diumenge XVII de durant l'any / Cicle C

—Santa Cristina
Gn 18,20-32/Salm 137/Col 2,12-14/
Lc 11,1-13

Acció de gràcies per les reformes a l'església de Sant Martí de Tous

Parròquia de Sant Martí de Tous

El 25 de juny la parròquia de Sant Martí de Tous va celebrar l'acte d'inauguració i acció de gràcies per les reformes de l'església parroquial. Comptà amb la presència del bisbe de Vic, Romà Casanova, el pare general dels missioners josefins, Ernesto Cancedo, i l'alcalde del poble, David Alquézar. En primer lloc, s'oficià una missa d'acció de gràcies, seguida d'una projecció d'imatges de les obres i de parlaments, per a acabar amb un refrigeri on tothom va poder saludar-se i conversar.

Des de fa un quant temps, la bona sintonia i predisposició entre la parròquia i l'ajuntament del poble han permès una sèrie de millores i reformes tant de l'edifici com de l'entorn. Aquesta vegada, però, s'ha anat bastant més enllà. Partint d'una visió compartida de servei a la comunitat, s'ha volgut donar una empenta quasi definitiva a unes reformes que han deixat l'edifici, els espais de pregària i les obres d'art preparades per a molts anys.

En primer lloc, la consolidació, reparació i dignificació dels murs exteriors, tant de l'església com de la rectoria, han millorat l'aspecte de l'entorn, un entorn característic del

poble que es pot veure des de lluny, la silueta de l'església i el castell.

En segon lloc, es van reorganitzar i adequar els espais interiors, on destaquen, cronològicament, el sepulcre de Bernat IV de Tous (c. 1344-1350), obra del taller d'Eloi de Montbrai i Jaume Cascalls, autors del panteó reial de Poblet; el retaule renaixentista de la Mare de Déu del Roser (c. 1595-1597), obra de fra Damià Vicenç de la Murtra, una de les poques pintures renaixentistes de casa nostra, i la pintura mural del presbiteri (c. 1980), obra de Domènec Corbella, catedràtic de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona.

Finalment, cosa molt important per a la nostra comunitat, es va reordenar i dignificar l'oratori; un espai per a la missa diària, lloc d'oració i recolliment tant individual com dels grups que tenim a la parròquia.

En definitiva, unes reformes per a una comunitat viva que en fa ús diari i que gaudeix compartint-ho amb tothom qui s'acosta a conèixer el nostre poble.

Els professors de religió catòlica clausuren el curs

Delegació episcopal

El dimecres 29 de juny es va celebrar al Seminari de Vic la jornada de clausura del curs 2021-22 dels docents de religió catòlica del bisbat de Vic, tant dels centres educatius públics com dels centres d'iniciativa social.

La tarda va començar amb unes paraules de la delegada Episcopal d'Ensenyament, Sra. Iolanda Albarrán, acompanyada del secretari d'aquesta delegació, el osé Miguel Mayor —que explicà com queda l'assignatura de religió catòlica en Educació Infantil, Primària, ESO i Batxillerat, després dels canvis introduïts per la LOMLOE fins al moment.

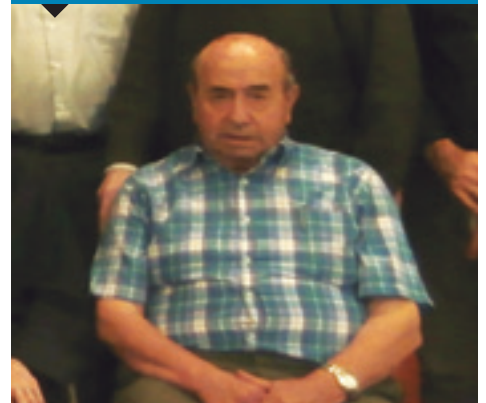
Tot seguit, en un ambient molt distens, els docents van poder participar d'una Eucaristia i d'un pisolabis al claustre enjardinat del Seminari de Vic.

La Delegació Episcopal d'Ensenyament i l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic (ISCRVic) van aprofitar-ho per a anunciar una formació permanent per als docents de religió catòlica per al curs vinent que els permetrà d'adaptar les seves programacions didàctiques al nou currículum de Religió Catòlica publicat al BOE el proppdsyh 24 de juny.

Necrològica

Mn. Francesc Coll i Ferret

Havia nascut a Ripoll el dia 11 de juny de 1936 i va rebre l'orde del presbiterat el 20 de desembre de 1959.

Fou vicari d'Aiguafreda (1960) i Sant Pere de Torelló (1962) i de Torelló (1964); ecònom de Rupit i Talamanca (1970), capellà de l'església de Santa Maria de la colònia de Borgonyà i encarregat de Sant Marcel de Saderra (1976); també de rector de les parròquies de la Mare de Déu de la Mercè de Calldetenes (1984), la Mare de Déu de Lurdes de Vic (1991), Santa Maria de Corcó, Sant Cristòfol de Tavertet i Sant Bartomeu Sesgorgues (1994), Santa Maria i Sant Joan d'Oló, Sant Feliu de Terrassola i Sant Vicenç de Vilarasau (2002), Sant Quirze de Besora, Santa Maria de Montesquiu i Sant Pere de Sora (2005); i capellà de l'església de Santa Maria de la colònia la Farga de Bebiè (2005). Durant molts anys fou sotsdirector i col·laborador del nostre Full. Es va jubilar el setembre del 2014 i passà a residir a la Casa Sacerdotal de Vic. Morí el 5 de juliol. Al cel sia.

Llibre

La humildad del corazón

Fray Cayetano María de Bérnago

178 pàgines
Vita Brevis

Fra Cayetano explica que vivim en la tebiesa perquè ens falta la humilitat del cor. És a dir, el problema està en la gran supèrbia oculta que hi ha en el nostre interior. Som superbs i no sabem que ho som. Pot ser que diguem que ja ho sabem, però estem parlant només de boca. Aquesta supèrbia, com un iceberg, és enorme i nosaltres creiem que no és més que un problema petit, però és una ferida per la qual ens dessagnem mentre pensem que només tenim una petita esgarapada. En el llibre, amb una grandíssima paciència i a poc a poc, Fra Cayetano ens ensenya a desitjar, estimar, demanar i buscar la santa humilitat de Crist, mostrant-nos la necessitat que d'ell, el gran tresor que és i els béns que comporta.

Llibre

La cena del cordero

Scott Hahn

208 pàgines
Patmos

Scott Hahn i la seva esposa Kimberly van explicar el llarg viatge que els dugué d'evangèlics calvinistes a la casa paterna a l'Església catòlica. El punt d'inflexió de l'acostament de Scott al catolicisme va ser precisament la santa Missa, en la qual va descobrir brillar amb nova llum la Sagrada Escriptura encastada en la gran Tradició de l'Església. En aquest llibre, Scott explica la celebració eucarística a la llum de l'Apocalipsi i ofereix claus litúrgiques que il·luminen el sentit de l'últim llibre del Nou Testament. Tants catòlics que valoren la missa trobaran motius per a viure-la amb més fruit i profunditat, com a participació temporal del culte del cel: la missa, el cel a la terra.

Llibre

Aprender a morir per poder viure

Xavier Argemí

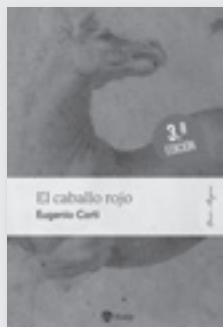
112 pàgines
Rosa dels Vents

En Xavi es mira tant la vida com la mort amb uns altres ulls. De petit li van diagnosticar una afecció degenerativa anomenada malaltia de Duchenne, la qual fa que vagi perdent força al llarg dels anys. Ara s'ha d'estar en una cadira de rodes, sense poder moure gairebé res, i li cal ajuda per a tot. Fins i tot per a beure aigua. Sap que la seva malaltia és progressiva. Sap el que implica que ho sigui. Sap com avançarà tot plegat. I ho explica amb una serenitat i una generositat extraordinàries. I amb sentit de l'humor. «I, paradoxalment, la meua vida no és pas —en sentit estricte— una vida desgraciada», escriu. En aquest llibre, comparteix com ha après a viure amb la mort a la vista. O, cosa que és el mateix, com ha anat aprenent a morir per poder viure.

Llibre

El caballo rojo

Eugenio Corti

1176 pàgines
Rialp

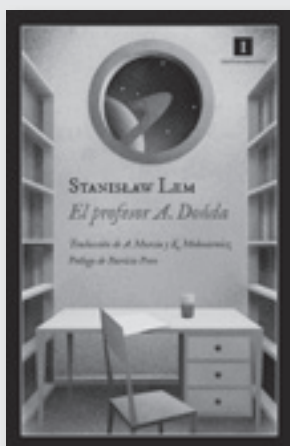
A més de ser una de les grans novel·les del segle XX, és un apassionant document històric, que abasta la història d'Itàlia i indirectament la d'Europa des dels inicis de la Segona Guerra Mundial fins a la dècada dels anys setanta. Segueix la pauta de la gran novel·la russa, en estructurar la història entorn d'una àmplia família i els seus amics, els seus treballs i alegries, els seus fills i la mort, encara que conserva el caràcter propi de la novel·la mediterrània.

El seu autor va participar com a oficial en la campanya de Rússia, i les seves descripcions tenen la força de les coses viscudes, com també s'esdevé en els relats de guerra al nord d'Àfrica i als Balcans, perquè Corti va acudir a testimonis presencials per documentar-los. Aconsegueix així una coherent unitat en els successos bèl·lics i un realisme esquinçador, que s'uneix al seu mestratge en la creació de personatges.

Llibre

El profesor A. Donda

Stanisław Lem

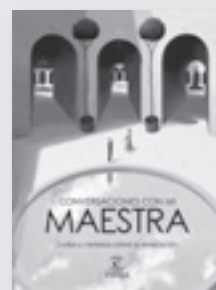
96 pàgines
Impedimenta

El profesor A. Donda, inèdita fins ara en castellà, és una magistral novel·la satírica de ciència-ficció apocalíptica, una joia literària, una amarga farsa sobre la nostra civilització que apareix en plena celebració del centenari de l'autor. L'holocaust informatiu ha caigut sobre el planeta! Ijon Tichy s'arrau-leix davant una cova de la qual l'ha expulsat un goril·la mentre grava les seves memòries en tauletes d'argila, com feien els babilonis. El seu col·lega, el professor Affidavit Donda, ha fet un descobriment sorprenent: la informació emmagatzemada en les computadores té un pes mesurable! Tots els ordinadors del món s'han destruït a si mateixos i això ha provocat la desaparició de la totalitat dels bancs de dades informatitzades que hi ha a la terra.

Llibre

Conversaciones con mi maestra

Catherine L'Ecuyer

336 pàgines
Espasa

Conversaciones con mi maestra explica els principals corrents educatius que trobem actualment a les escoles. A través del diàleg socràtic entre un inquiet alumne de magisteri i una sàvia mestra jubilada, Catherine L'Ecuyer aclareix en què consisteixen i d'on venen els mètodes més difosos als nostres col·legis: l'educació emocional, la basada en la neurociència, les intel·ligències múltiples, l'estimulació primerenca, el treball per projectes o l'aprenentatge cooperatiu, entre altres. Una obra que trenca el fals dilema entre educació «nova» i «tradicional», alhora que aporta claredat i eines per a pares i educadors amb el propòsit d'entendre el passa avui en el món escolar. Una lectura assossegada que tracta de la importància de l'atenció, del rol de la imaginació i que obre l'horitzó a la cultura, a la bellesa, al plaer d'aprendre i al desig de conèixer.

Reflexions, posant la mirada en l'Assemblea Sinodal (III)

Romà Casanova, bisbe de Vic

La nostra Església de Vic té en el Sínode Diocesà una oportunitat d'or per a reflexionar sobre ella mateixa i la seva missió, per a viure la pròpia vocació i oferir al nostre món el missatge d'esperança que tant necessita. El treball que en els grups sinodals d'arreu del bisbat s'ha fet, recollit en l'*Instrumentum laboris*, serà el punt de partença de l'Assemblea Sinodal, dins el procés del *Sínode per l'Esperança* que estem celebrant. En aquests moments de grans transformacions en la societat i en l'Església se'ns demana la renovació de la nostra vida i de la nostra missió pastoral i evangelitzadora. Certament que el camí de renovació per a viure el do rebut i portar-lo als nostres germans no pot ser mai per a l'Església el de la «regeneració d'ella mateixa i abraçar novíssimes i impensades formes de vida» (St. Pau VI, *Ecclesiam suam*, 10), sinó aquell anunci renovat «el centre i l'essència del qual és sempre el mateix, el Déu que va manifestar el seu amor immens en Crist mort i ressuscitat» (Francesc, EG 11). Renovació des del centre i l'essència de la fe cristiana, sabent que «la proposta cristiana mai no envelleix, perquè Jesucrist pot trencar els esquemes avorrits en els quals intentem de tancar-lo i ens sorprèn amb la seva constant creativitat divina» (ib.).

En aquests moments de transformacions en la societat, se'ns demana la renovació de la nostra vida i de la missió pastoral

El fonament que fa possible el camí sinodal de l'Església és la comunió. La vida que brolla de la fe en Crist i de la recepció dels sacraments de salvació és la participació de la vida divina, en el cor dels creients i en el cor de la mateixa Església. La vida divina és trinitat, comunió de les persones divi-

nes. La comunió en l'Església no és pas fruit d'un consens entre nosaltres, ni fruit de cap dinàmica de grups; la comunió eclesial és do de la vida trinitària. L'Església, com deia sant Cebrià de Cartago, es manifesta com a «poble unificat en la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant».

Necessitem, doncs, en el camí sinodal avançar i aprofundir en l'espiritualitat de comunió. Ja sant Joan Pau II, l'any 2000, en el document *Novo millennio ineunte* afirmava: «Fer de l'Església la casa i l'escola de la comunió, aquest és el gran desafiament que tenim davant nostre en el mil·lenni que comença, si volem ser fidels al dissenyi de Déu i respondre a les profundes esperances del món» (núm. 43). La comunió en el si de l'Església, que és participació en la comunió de la Trinitat Divina, està a la base de la sinodalitat. Comunió i unitat són sinònims. La unitat és expressió de la comunió. I la comunió porta a la unitat. Millor encara, és la unitat.

